

ŞAHİTLİK

Muharrem BALCI, 15 Haziran 2026

Kur'an'ın insana yüklediği görevlerden biri "şahitlik"tir.

Şahit olmak sadece görmek değildir.

Hakikatin yanında durmak,

Adâletin tanığı olmaktır.

Mazlumun sesine ses katmak,

Haksızlık karşısında tarafsızlık görüntüsü altında zalime alan açmamaktır.

Bu nedenle Kur'an'ın inşa etmek istediği insan tipi, yalnız iyi insan değildir.

Aynı zamanda sorumlu insandır.

Yalnız dürüst insan değildir.

Aynı zamanda cesur insandır.

Yalnız ibadet eden insan değildir.

Aynı zamanda yeryüzünü ıslah etmeye çalışan insandır.

İnsanlık da burada başlar.

İyiliğin bireysel erdem olmaktan çıkıp toplumsal sorumluluğa dönüşmesinde...

Düşünürlerin büyük çoğunluğu medeniyetlerin ekonomik krizlerden önce ahlâkî krizlerle çöktüğünü söyler.

İbn Haldun, toplumların çöküşünü adâlet duygusunun zayıflamasına bağlar.

Nurettin Topçu, insanı insan yapan şeyin isyan değil sorumluluk ahlâkî olduğunu vurgular.

Aliya İzzetbegoviç ise insanı yalnız biyolojik bir varlık olarak gören anlayışın sonunda insanlığı kaybedeceğini söyler.

Aslında hepsi aynı noktaya işaret etmektedir:

İnsanlık, insanın maddî ihtiyaçlarının karşılanmasıyla değil manevî sorumluluklarının yaşatılmasıyla korunur.

Bugün dünyanın karşı karşıya bulunduğu en büyük tehlike silahlar değildir.

İnsanlığın sıradanlaşmasıdır.

Bir çocuğun ölüm haberinin birkaç saniyelik görüntüye dönüşmesi...

Bir savaşın istatistik olarak okunması...

Bir insanın açlığının ekonomik veri olarak görülmesi...

İşte insanlığın aşınması budur.

Merhametin rakamlara yenilmesidir.

Vicdanın alışkanlıklara teslim olmasıdır.

İnsanlığın sonu bir anda gelmez.

Önce kalpler katılaşır.

Sonra kötülük normalleşir.

Ardından zulüm meşrulaşır.

En sonunda insanlar, insanlığın kaybolduğunu fark etmeyecek kadar alışırlar.

Asr Suresi'nin kısa ama sarsıcı mesajı burada yeniden karşımıza çıkar.

İnsan ziyandadır.

Ancak iman edenler, salih amel işleyenler, hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna.

Dikkat edilirse kurtuluş bireysel değil toplumsaldır.

Sadece iyi olmak yetmez.

İyiliği tavsiye etmek gerekir.

Sadece sabretmek yetmez.

Sabra çağırmak gerekir.

Sadece inanmak yetmez.

İnancın gereğini hayata taşımak gerekir.

İnsanlığın korunması da ancak böyle mümkündür.

Bugün bize düşen görev, insanlığı yeniden tarif etmek değil yeniden hatırlatmaktır.

Çünkü insanlık kaybolmuş bir bilgi değil ihmal edilmiş bir hakikattir.

Bir yetimin yüzünde...

Bir annenin duasında...

Bir gencin adâlet arayışında...

Bir mazlumin direnişinde...

Bir iyilik hareketinin sessiz emeğinde...

İnsanlık hâlâ yaşamaktadır.

Ve insanlık yaşadığı sürece umut da yaşayacaktır.

Çünkü umut, yalnız geleceğe dair beklenti değildir.

Allah'ın insan ve tarih üzerindeki rahmetine duyulan güvendir.

Bu güven kaybolmadığı sürece insanlık da kaybolmayacaktır.

İnsanlık, miras bırakılan bir servet değil her neslin yeniden hak etmek zorunda olduğu bir emanettir.

Çünkü insan olmak yaratılışın bir lütfuysa, insan kalmak bir irâde ve mücadele işidir.

İnsan kalmak bazen bedel ister, merhamet, fedakârlık, doğruluk, yalnızlık ister.

Umut ise sabır ister.

Ve bütün bunların sonunda insanlık, kendiliğinden korunmuş olmaz,

emek verilerek korunur.